

Izsó Zita  
AMNÉZIA

Fűszereket tartok az üres gyógyszeres dobozokban,  
amiket a szobádban találtunk,  
ne menjen kárba az úr, ami utánad maradt.  
Most edzeni járok  
abban az időben, amíg ápoltalak,  
a falakat átfestettem,  
ne emlékeztessen a óra, amit hiába vártál,  
miközben a kórteremben minden arra utalt, hogy ez a tél száraz lesz  
és gyors lefolyású, mint a betegség,  
amiről akkor még egyikünk sem tudott túl sokat.

Azóta elajándékoztuk a sminkkészleted,  
és már senki se sír, ha meghallja a neved,  
de én azért mindennap bemegyek a szobádba,  
és megszámolom a kedvenc tollaid,  
mint születésedkor az ujjaid.

Közben a hosszú hallgatások emléke úgy süllyed bennem,  
mint üresen elásott időkapszulák,  
vagy a testben növekedő, kioperálhatatlan csomók,

és már sosem egyben jutsz eszembe, csak felismerem  
néha más embereken  
a hajad vagy a szemed színét,  
így raklak össze, magamban megszámozom a részeid,  
mint a kutatók a tengerbe zuhant repülőgép megtalált roncsait.

## A BECSAPÓDÁS PONTOS HELYE

Próbálok úgy tenni, mintha valaki  
elárulta volna nekem a titkaid.

Mintha aprólékos munkával, hétről hétre a ház elé kitolt kukáidból  
sikerült volna kiszednem mindent,  
amit neked évekbe telt elefelejtened.

És mintha azért jöttem volna, hogy mindezt visszahozzam,  
az elrontott játékokat,  
sok kihízott ruhát,

és a csikket, amit egy alkalommal nem vittél el a legközelebbi kukáig,  
hanem a földre dobtál,  
mert tudtad, hogyha megszakítod a beszélgetést, akkor nem mered  
kimondani,  
amit azóta is szégyellsz,  
hogy jobb lenne, ha már nem élne, akkor haljon inkább meg.

Azóta sok idő telt el. A sír mindig szép és rendezett.  
A többi családtag csináltatni akar rá egy szobrot,  
te mondasz valamit a formák feleslegességéről,  
én pedig elfelejttem az udvariaskodást,  
és közlöm, nem a te hibád,  
akkor már orvosi számítások szerint rég nem kellett volna élnie,  
te azt mondod, a szobrásztanulók jó időben az egyetem kertjében  
gyakorolnak,  
szerinted mindig párosával lenne érdemes kimenniük,  
mert utólag nehéz bevinni a szobrot, amit csináltak,  
utólag nem könnyű magunknak megbocsátani

Aztán előveszed az ismeretlen város térképét,  
és kijelented,  
ha nem történik aznap semmi,  
akkor idén is oda mentek,  
és megmutatod nekem

a szobor helyét, ahol mindig találkoztok,  
miután ő elment a régészeti múzeumba, te pedig  
ettél egy fagyaltkelyhet a kedvenc helyeden.  
Nézzük egy darabig az ujjad hegyét,  
azt a pontot, ahova idén is meg kellett volna érkeznie.

Az a térkép talán már el is veszett,  
de én még most is meg tudom mutatni,  
hova esett az asztallapon az a pont,  
és hogyha merőlegest állítottunk volna bele,  
az egyenes hol fürta volna át a húsz milliméter vastag laminált  
padlózatot,

és a négy emelettel lejjebb található beton alapzatba  
pontosan hol hatolt volna bele –  
sokáig megmarad majd bennem,  
mint karon az oltás nyoma,  
vagy a becsapódás pontos helye.

## FELSZÍNKÖZEL

Mostanában szívesen sétálok a partnak ezen a szakaszán,  
mert itt sosem jártunk együtt,  
és ez a táj elhitelem velem, hogy van valamim,  
amit nem adtam oda neked.

Pedig ez csak egy olyan partszakasz,  
ahol éjjelente sötétített ablakú autók állnak meg,  
kidobják a család egy hét alatt termelt szemetét,  
az ellopott tárcákból kiszedett személyi igazolványokat,  
házasságon kívül született gyerekeket,  
és olyan szürke az ég, mint egy lepedékes szájpadrás,  
vagy a váróterem plafonja,  
ahol az emberek megtudják a legrosszabb híreket.

Néhány napig magányos kutyafuttatóknak, eltévedt utazóknak,  
céltalanul kóborló járókelőknek néztem őket,

aztán rájöttem, hogy ide jön mindenki, aki valaha szeretett téged,  
itt dobálják el az oda nem adott ajándékokat, használt terhe ségi  
tesz teket.

Ismerősek vagyunk egymásnak.

Néha hallgatom őket, csak úgy kopognak a szavaik,  
mint a betonra hulló dió, egy másfajta,  
letagadhatatlan érés fejlődés gyümölcsei,  
hogy végül is itt vannak, nem kell bánniuk a rád pazarolt időt,  
hisz mindenük megvan, tulajdonképpen semmit sem vesz tettek el.  
Már csak néha kutakodnak  
az ellopott pénztárcákból kiszedett személyi igazolványok között,  
hátha megtalálják azokat, akik lehetek volna nélküled.



*Földszem, 2009 (fa, föld, 100x100x100 cm)*